

- artiklites „sisekonto eurodes“ ja „sisekonto Šveitsi frankides“ on üksikasjalikult kirjeldatud tehinguid, mis igal maksetähtpäeval iga konto krediidis ja deebetis tehakse, ning lepingus on läbipaistvalt ära näidatud, kuidas välisvaluuta konverteerimise süsteem konkreetselt toimib, ning samas ei ole pakkumises sõnaselgelt mainitud „vahetuskursiriski“, millega laenuvõtja silmitsi seisab, kui ta ei saa tulu arvestusvaluutas, ega sõnaselgelt nimetatud „intressimäärariski“?
5. Kas juhul, kui vastus neljandale küsimusele on jaatav, on direktiiviga 93/13, tõlgendatuna ühenduse õiguse tõhususe põhimõttest lähtudes, vastuolus riigisisene kohtupraktika, milles on leitud, et niisugune tingimus või tingimuste kogum nagu põhikohtuasjas käsitletav on koostatud „lihtsas ja arusaadavas keeles“ direktiivi tähenduses, kui neljandas küsimuses nimetatud teabele lisandub ainult simulatsioon, mille kohaselt langeb laenu tagastamise valuuta kurss arvestusvaluuta suhtes 5,29% võrra, ja seda lepingu puhul, mille esialgne kestus on 25 aastat, ilma et üldse oleks mainitud niisuguseid termineid nagu „risk“ või „raskus“?
 6. Kas tõendamiskoormis selle tõendamisel, et tingimus on koostatud „selges ja arusaadavas keeles“ direktiivi 93/13 tähenduses, lasub – sh lepingu sõlmimise asjaolude osas – müüjal või teenuseosutajal või siis vastupidi tarbijal?
 7. Kas juhul, kui tõendamiskoormis selle tõendamisel, et tingimus on koostatud „selges ja arusaadavas keeles“, lasub müüjal või teenuste osutajal, on direktiiviga 93/13 vastuolus riigisisene kohtupraktika, milles on leitud seoses müügitehnikaide käsitletavate dokumentidega, et laenuvõtjate ülesanne on tõendada esiteks, et nendes dokumentides toodud teave oli suunatud neile, ning teiseks, et need dokumendid andis neile pank, või nõuab direktiiv vastupidi, et see kujutaks endast eeldust, et nendes dokumentides sisalduv teave edastati, sh suuliselt laenuvõtjatele – lihtne eeldus, mille peab ümber lükkama müüja või teenuste osutaja, kes peab vastutama teabe eest, mille on edastanud tema vahendajad?
 8. Kas oluline tasakaalustamatus võib eksisteerida niisuguse lepingu puhul nagu põhikohtuasjas käsitletav, mille kohaselt jääb mõlema poole kanda vahetuskursirisk, kui esiteks on teenuste osutaja käsutuses rohkem vahendeid, mis võimaldavad vahetuskursi riski ennetada, ning teiseks on teenuste osutaja kanda jääv risk piiratud, samas kui tarbija kanda jääv risk ei ole?

(¹) Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne L 15/02, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal de grande instance de Paris (Prantsusmaa) 22. oktoobril 2019 – AV versus BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(kohtuasi C-779/19)

(2020/C 19/27)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de grande instance de Paris

Põhikohtuasja pooled

Hageja: AV

Kostjad: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiiviga 93/13 (¹), tõlgendatuna tõhususe põhimõttest lähtudes, on niisugusel juhul nagu põhikohtuasjas vastuolus aegumismõnede kohaldamine järgmistel juhtudel: a) lepingutingimuse ebaõiglaseks tunnistamine; b) võimalikud tagastused; c) tarbija on hageja ja d) tarbija on kostja, sh vastuhagi esitamise korral?
2. Kas juhul, kui vastus esimesele küsimusele on tervikuna või osaliselt on eitav, on direktiiviga 93/13, tõlgendatuna tõhususe põhimõttest lähtudes, niisugusel juhul nagu põhikohtuasjas vastuolus sellise riigisisese kohtupraktika kohaldamine, mille kohaselt hakatakse aegumistähtaega arvestama pigem laenupakumise nõustumise kuupäevast kui tõsiste rahaliste raskuste tekkimise kuupäevast?
3. Kas niisugused tingimused nagu põhikohtuasjas käsitletavad, mis näevad ette, et arvestusvaluuta on Šveitsi frank ja maksevaluuta on euro ning mille tulemusena jääb vahetuskursirisk laenuvõtja kanda, kuuluvad lepingu põhiobjekti hulka direktiivi 93/13 artikli 4 [lõike] 2 tähenduses, kui valuutavahetuskulude summat ei ole vaidlustatud ja kui on olemas tingimused, mis näevad ette, et kindlatel kuupäevadel saab laenuvõtja kasutada eespool kindlaks määratud valemi järgi eurodesse konverteermise võimalust?
4. Kas direktiiviga 93/13, tõlgendatuna ühenduse õiguse tõhususe põhimõttest lähtudes, on vastuolus riigisisene kohtupraktika, milles on leitud, et niisugune tingimus või tingimuste kogum nagu põhikohtuasjas käsitletav on koostatud „lihtsas ja arusaadavas keeles“ direktiivi tähenduses, kui:
 - laenu eelnevas pakumises on üksikasjalikult kirjeldatud valuutavahetustehinguid, mis krediidi elutsükli jooksul tehakse, ning täpsustatud, et euro ja Šveitsi frangi vahetuskursiks on kurss, mida kohaldatakse kaks tööpäeva enne selle sündmuse kuupäeva, mis tehingu ära määrab, ning mis on avaldatud Euroopa Keskpannga veebisaidil;
 - pakumises on märgitud, et laenuandja nõustub Šveitsi frankidest eurodesse vahetamise ja eurodest Šveitsi frankidesse vahetamise tehingutega, mis on krediidi toimimiseks ja tagastamiseks vajalikud, ning et laenuandja konverteerib eurodes kuumaksete jäägi pärast krediidi lisakulude tasumist Šveitsi frankidesse;
 - pakumises on märgitud, et kui valuutavahetustehingu tulemuseks on summa, mis on madalam maksetähtpäeval sisse nõutavast summast Šveitsi frankides, toimub põhisumma tasumine aeglasemalt ja põhisumma võimalik tasumata osa maksetähtpäeval kantakse Šveitsi frankides laenujääki, ning täpsustatud, et laenu põhisumma tasumine muutub olenevalt kuumaksete suhtes kohaldatava valuutakursi tõusust või langusest, et see muutus võib tuua kaasa laenuperioodi pikene-mise või vähenemise ning olenevalt olukorrast muuta tagastatavat kogusummat;
 - artiklites „sisekonto eurodes“ ja „sisekonto Šveitsi frankides“ on üksikasjalikult kirjeldatud tehinguid, mis igal maksetäht-päeval iga konto krediidis ja deebetis tehakse, ning lepingus on läbipaistvalt ära näidatud, kuidas välisvaluuta konverteeri-mise süsteem konkreetselt toimib, ning samas ei ole pakumises sõnaselgelt mainitud „vahetuskursiriski“, millega laenuvõtja silmitsi seisab, kui ta ei saa tulu arvestusvaluutas, ega sõnaselgelt nimetatud „intressimäärariski“?
5. Kas juhul, kui vastus neljandale küsimusele on jaatav, on direktiiviga 93/13, tõlgendatuna ühenduse õiguse tõhususe põhimõt-test lähtudes, vastuolus riigisisene kohtupraktika, milles on leitud, et niisugune tingimus või tingimuste kogum nagu põhikoht-uasjas käsitletav on koostatud „lihtsas ja arusaadavas keeles“ direktiivi tähenduses, kui neljandas küsimuses nimetatud teabele lisandub ainult simulatsioon, mille kohaselt langeb laenu tagastamise valuuta kurss arvestusvaluuta suhtes 5,29% võrra, ja seda lepingu puhul, mille esialgne kestus on 25 aastat, ilma et üldse oleks mainitud niisuguseid termineid nagu „risk“ või „raskus“?
6. Kas tõendamiskoormis selle tõendamisel, et tingimus on koostatud „selges ja arusaadavas keeles“ direktiivi 93/13 tähenduses, lasub – sh lepingu sõlmimise asjaolude osas – müüjal või teenuseosutajal või siis vastupidi tarbijal?

7. Kas juhul, kui tõendamiskoormis selle tõendamisel, et tingimus on koostatud „selges ja arusaadavas keeles“, lasub müüjal või teenuste osutajal, on direktiiviga 93/13 vastuolus riigisisene kohtupraktika, milles on leitud seoses müügitehnikaid käsitlevate dokumentidega, et laenuvõtjate ülesanne on tõendada esiteks, et nendes dokumentides toodud teave oli suunatud neile, ning teiseks, et need dokumendid andis neile pank, või nõuab direktiiv vastupidi, et see kujutaks endast eeldust, et nendes dokumentides sisalduv teave edastati, sh suuliselt laenuvõtjatele – lihtne eeldus, mille peab ümber lükkama müüja või teenuste osutaja, kes peab vastutama teabe eest, mille on edastanud tema vahendajad?
8. Kas oluline tasakaalustamatus võib eksisteerida niisuguse lepingu puhul nagu põhikohtuasjas käsitletav, mille kohaselt jääb mõlema poole kanda vahetuskursirisk, kui esiteks on teenuste osutaja käsutuses rohkem vahendeid, mis võimaldavad vahetuskursi riski ennetada, ning teiseks on teenuste osutaja kanda jääv risk piiratud, samas kui tarbija kanda jääv risk ei ole?

(¹) Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal de grande instance de Paris (Prantsusmaa) 22. oktoobril 2019 – BW, CX versus BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

(kohtuasi C-780/19)

(2020/C 19/28)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de grande instance de Paris

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: BW, CX

Kostjad: BNP Paribas Personal Finance SA, Procureur de la République

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiiviga 93/13 (¹), tõlgendatuna tõhususe põhimõttest lähtudes, on niisugusel juhul nagu põhikohtuasjas vastuolus aegumismõnede kohaldamine järgmistel juhtudel: a) lepingutingimuse ebaõiglaseks tunnistamine; b) võimalikud tagastused; c) tarbija on hageja ja d) tarbija on kostja, sh vastuhagi esitamise korral?
2. Kas juhul, kui vastus esimesele küsimusele on tervikuna või osaliselt on eitav, on direktiiviga 93/13, tõlgendatuna tõhususe põhimõttest lähtudes, niisugusel juhul nagu põhikohtuasjas vastuolus sellise riigisisese kohtupraktika kohaldamine, mille kohaselt hakatakse aegumistähtaega arvestama pigem laenupakkimisega nõustumise kuupäevast kui tõsiste rahaliste raskuste tekkimise kuupäevast?
3. Kas niisugused tingimused nagu põhikohtuasjas käsitletavat, mis näevad ette, et arvestusvaluuta on Šveitsi frank ja maksevaluuta on euro ning mille tulemusena jääb vahetuskursirisk laenuvõtja kanda, kuuluvad lepingu põhiobjekti hulka direktiivi 93/13 artikli 4 [lõike] 2 tähenduses, kui valuutavahetuskulude summat ei ole vaidlustatud ja kui on olemas tingimused, mis näevad ette, et kindlatel kuupäevadel saab laenuvõtja kasutada eespool kindlaks määratud valemi järgi eurodesse konverteerimise võimalust?